

Utan Död inget Liv

Kim Anderzon valde att leva ändå till slutet. Dagen innan hon gick in i koma, firade hon sitt liv med en stor fest. Eller som hon själv sade i sitt tal vid sin ankomst till festen: *"Det här är alltså en minnesstund, fast liket lever"*. Hon gjorde sitt livs sista föreställning den kvällen. Med svart humor och mänsklig värme var hon magnifik.

Björn Granath, sade om kvällen på restaurang Wasahof: *"Hon tog hand om oss alla, till och med sista gången tog hon hand om oss. Hela gänget som var där. Hon tog oss i famnen och sa att; Jag älskar Livet och jag älskar Er. Kom så kramas vi, så ska jag gå sen"*.

Att följa en människa förbi döden och fram till minnet av henne är vad detta filmarbete är och har varit. Att gå bredvid en människa som levt ett helt liv, under hennes sista tid. Att se henne långsamt bli till en stum gren, som till slut bryts och blir en del av evigheten. Det är en gåva. Att få tillåtelse att närvara. Att få registrera, samtala och kanske komma närmare livet, närmare döden. För vad är en människa när hon gått bort? Vad är minnet av henne? Hur skapar vi nya minnen av henne? Hur får vi henne att dröja kvar, och påminna oss om våra egna liv. Om vårt eget stundande mörker. Kim påminner om Livet, för det var Livets väg hon gick, hela vägen.

Vi har velat ge filmen karaktär av Kim. Av hennes personlighet. Vi har velat fylla den med liv och teaterögonblick. Ögonblick som fanns där i stunden, på Pistolteatern, på Mosebacke. Vi vill ge dem nytt liv och låta oss hänföras, än en gång, av Kims enorma publikkontakt. Ja, till och med nu, när hon är borta, kommunicerar hon med oss i filmen, mitt ibland oss, från sin scen, sitt vardagsrum, här och nu. Och vi är alla välkomna.

Hur förklarar man hennes naturkraft? *"Det är ju bara att dras med av hennes virvelvind"*, säger Johan Rabaeus i filmen. Kanske sammanfattar Søren Kirkegaard också en del av personen Kim Anderzon med orden: *"Giv en människa energi, lidelse, och hon har allt."*

Alla är vi olika inför döden. Hur jag själv möter det eviga mörkret vet jag ingenting om. Men Kims sätt gav mig en oerhörd inspiration. Till Livet. För det var så värdigt, på sättet hon nalkade sig döden. Hoppas att filmen kan inspirera dig till ännu mer liv. För så minns vi kanske en människa bäst, genom att leva livet fullt ut, en stund till.

Fredrik Egerstrand, regissör